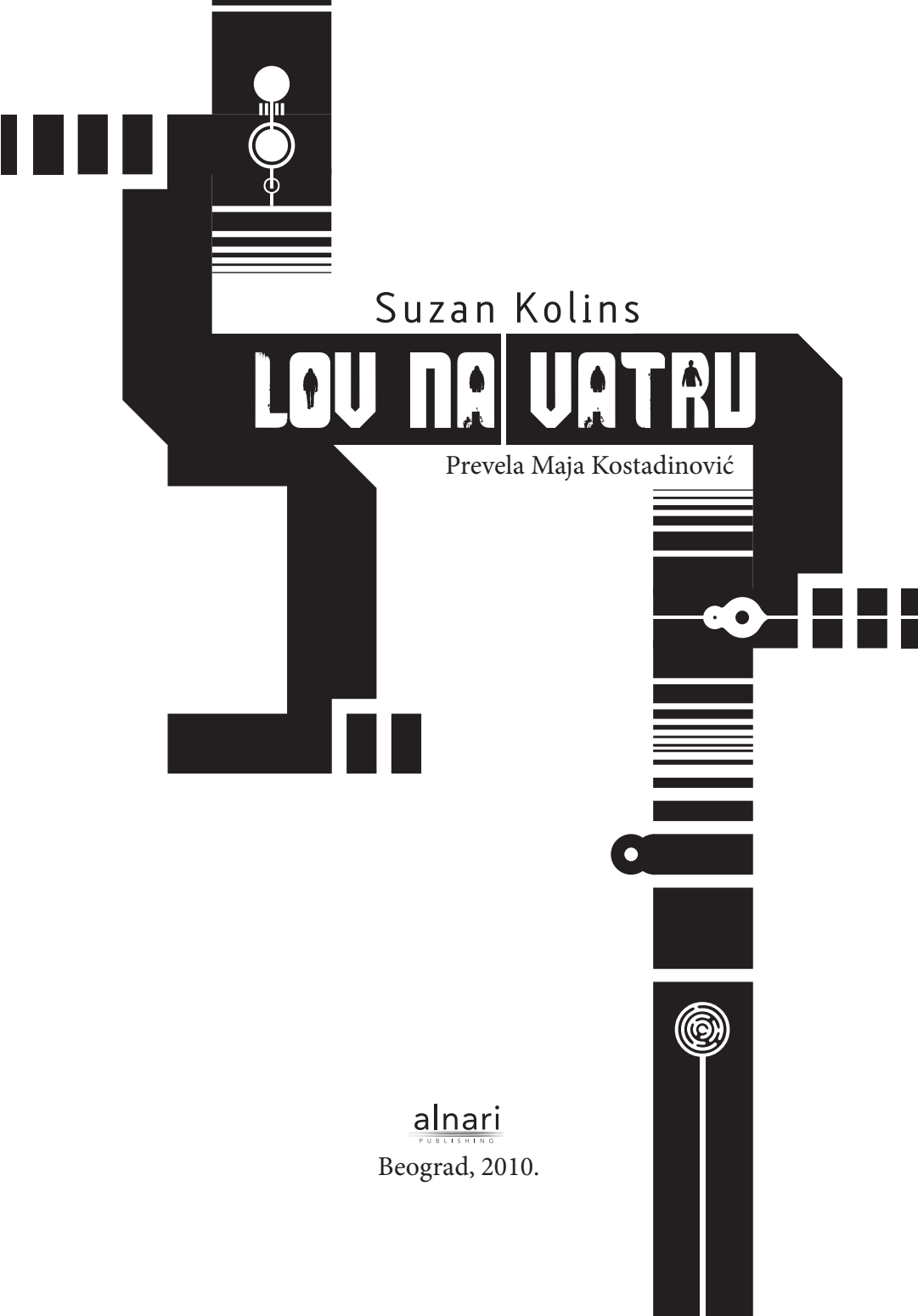

Suzan Kolins

LOV NA VATRU

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

*Za moje roditelje, Džejn i Majkla Kolinsa,
I mog svekra i svekrvu, Čarlsa i Diksi Prajor*

PRVI DEO

Varnica

Stežem termos dlanovima, mada je njegova toplota odavno isparila na ledenom vazduhu. Mišići su mi zgrčeni od hladnoće. Ako bi se čopor divljih pasa pojavio u ovom trenutku, male su šanse da se popnem na drvo pre nego što me napadnu. Treba da ustanem, da se krećem, da razmrdam ukrućene udove. Umesto toga sedim, nepomična kao stena poda mnom i posmatram kako zora osvetljava šumu. Ne mogu se boriti protiv sunca. Mogu samo bespomoćno da posmatram kako me uvlači u dan kojeg sam se mesecima užasavala.

U podne će svi biti pred mojom novom kućom u Pobedničkom selu. Reporteri, kamermani, čak i Efi Trinket, moja stara pratilja. Svi će doći u Distrikt dvanaest iz Kapitola. Pitam se da li će Efi i dalje nositi onu užasnu ružičastu periku, ili će odabrati neku drugu neprirodnu boju, posebno za Pobedničku turneju. I drugi će čekati. Osoblje koje će se brinuti o svim mojim potrebama tokom duge vožnje vozom. Tim za pripremu koji će me ulepšavati za javne nastupe. Tu će biti i moj stilista i prijatelj, Sina. Čovek koji je osmislio prelepe kostime zbog kojih me publika primetila na Igrama gladi.

Da je do mene, pokušala bih da zaboravim Igre u potpunosti. Da o njima više nikada ne progovorim ni reč. Da se pretvaram da je u pitanju noćna mora i to je sve. Međutim, Pobednička turneja

to onemogućava. Strateški je postavljena maltene tačno na sredinu između dvaju igara. Na taj način Kapitol održava stalnu jezu. Distrikti ne samo što moraju da se prisećaju moći Kapitola svake godine već moraju i da je slave. Ove godine, jedna sam od zvezda proslave. Moraću da putujem od distrikta do distrikta, da stojim pred gomilom koja mi kliče, mada me tajno prezire, i da u lice gledam članove porodica dece koju sam pobila...

Zora nastavlja neumitno da sviće, pa sam se osovila na noge. U svim zglobovima me žiga, a leva noga mi je toliko utrnila da sam počela da je osećam tek nakon nekoliko minuta koraćanja. Bila sam u šumi tri sata, ali se nisam zaista potrudila da lovim, pa ništa nisam ni ulovila. Za moju majku i sestru to više nije bitno. Mogu da kupe meso od mesara u gradu, mada svi više volimo svežu divljač. Međutim, moj najbolji prijatelj, Gejl Hotorn, i njegova porodica zavise od današnjeg ulova i ne mogu da ih izneverim. Krenula sam u obilazak naših zamki. Za tu šetnju mi je potrebno sat i po vremena. Kada smo išli u školu, tokom popodneva smo imali vremena i za obilazak zamki, i za lov, i za sakupljanje, i opet bismo stigli u grad na vreme za trampu. Ali, sada Gejl radi u rudniku uglja. Pošto nemam šta da radim, preuzela sam lov na sebe.

Gejl se u ovo vreme prijavljuje na posao, silazi u dubinu zemlje liftom od čije brzine se prevrće stomak i počinje da kopa po ugljenoj žici. Znam kako je tamo dole. Svake školske godine, kao deo obuke, moj razred ide u obilazak rudnika. Kada sam bila mala, bilo mi je prosto neprijatno. Klaustrofobični tuneli, smrdljiv vazduh, gusta tama svuda unaokolo. Ali, nakon što je moj otac zajedno sa nekolicinom drugih rudara poginuo u eksploziji, jedva sam uspevala da se nateram da uđem u lift. Godišnji obilazak je postao izvor neverovatne uznemirenosti. Dva puta mi je toliko pozlilo da me je majka zadržala kod kuće, pomislivši da sam dobila grip.

Razmišljam o Gejlu. Zaista je živ samo u šumi, punoj svežeg vazduha, sunca i čiste, tekuće vode. Ne znam kako to podnosi. U stvari... znam. Podnosi ono što mora zato što je to način da prehrani

majku i dva mlađa brata i sestru. Ja imam dovoljno novca da prehranim obe naše porodice, ali on neće da uzme ni novčić. Čak mu teško pada i to što im donosim meso, mada bi se sigurno brinuo o majci i Prim da sam nastradala u Igrama. Govorim mu da mi čini uslugu, da me izluđuje sedenje u kući po ceo dan. Ipak, nikada ne donosim divljač kada je on kod kuće. Što i nije tako teško pošto radi po dvanaest sati dnevno.

Viđam ga samo nedeljom. Tada se nalazimo u šumi i idemo zajedno u lov. To mi je i dalje najlepší dan u nedelji, ali nije kao pre kada smo mogli o svemu da razgovaramo. Igre su to pokvarile. Nadam se da ćemo tokom vremena povratiti opuštenost, ali delom znam da se nadam uzalud. Povratka nema.

U zamkama pronalazim dobar ulov – osam zečeva, dve veverice i dabra koji je uplivao u Gejlovu žičanu napravu. Pravi je stručnjak kada su zamke u pitanju. Savija mladice tako da podignu ulov van domašaja predatora, namešta klade na fine obarače od pruća koji potpuno neočekivano bacaju korpe i hvataju ribu. Mada sam pažljivo nameštala svaku zamku, znam da nemam njegov osećaj za ravnotežu i instinktivno razumevanje toga na kom će mestu divljač preći stazu. To je više od iskustva. To je prirodan talenat. Kao što ja mogu da ubijem životinju u gotovo potpunom mraku i to samo jednom strelom.

Stižem do ograde koja okružuje Distrikt dvanaest kada je sunce već visoko na nebu. Kao i uvek, osluškujem par trenutaka, ali nije se čulo zujanje električne energije kroz žicu. Skoro nikada se i ne čuje, mada treba da bude uključena sve vreme. Provlačim se kroz otvor pri dnu ograde i izlazim na Livadu, nedaleko od svog starog doma. Zadržali smo ga, pošto je to zvanično prebivalište moje majke i sestre. Ako iznenada umrem, morale bi da se vrate. Međutim, trenutno su obe u novoj kući u Pobjedničkom selu. Samo ja koristim skućeno mestašće na kojem sam odrasla. Za mene, to je jedini pravi dom.

Odlazim tamo da se presvućem. Da zamenim staru kožnu jaknu svog oca za fini vuneni kaput koji mi se uvek činio suviše uzanim u ramenima. Ostavljam meke, iznošene lovačke čizme i obuvam

skupe mašinski napravljene cipele koje moja majka smatra primerijom obucom za nekoga sa mojim statusom. Već sam sakrila luk i strele u šuplje deblo u šumi. Mada vreme prolazi, odlučujem da par minuta posedim u kuhinji. Deluje napušteno bez vatre u ognjištu i stolnjaka na stolu. Oplakujem svoj stari život. Jedva smo spajali kraj sa krajem, ali sam uvek znala gde pripadam, znala sam da mi je mesto među gusto prepletenim nitima našeg života. Volela bih tome da se vratim zato što mi taj život sada deluje tako sigurno, sada kada sam bogata, poznata i mrska vladi u Kapitolu.

Pažnju mi privlači zavijanje na zadnjim vratima. Otvaram ih i pronalazim Priminog ofucanog, starog mačora Ljutića. Mrzi novu kuću skoro koliko i ja. Uvek je napušta dok je moja sestra u školi. Nikada se nismo naročito voleli, ali sada imamo nešto zajedničko. Puštam ga unutra i hranim komadom dabrovine. Čak odlazim toliko daleko da ga češkam iza ušiju. „Prava si rugoba, znaš to, zar ne?“ pitam ga. Čuška me u ruku da ga još malo mazim, ali moramo da krenemo. „Hajdemo.“ Podižem ga jednom rukom, grabim veliku torbu za lov sa drugom i izvlačim oboje na ulicu. Mačak skače i nestaje u žbunju.

Cipele mi žuljaju prste dok koračam niz ulicu posutu ugljenom prašinom. Kroz sokake i zadnja dvorišta stižem do Gejllove kuće za par minuta. Njegova majka Hejzel ugledala me kroz prozor iznad sudopere. Briše ruke o kecelju i kreće da mi otvori vrata.

Sviđa mi se Hejzel. Poštujem je. Njen muž je nastradao u istoj eksploziji koja je ubila mog oca, ostavivši je sa tri dečaka i bebom na putu. Manje od nedelju dana nakon porođaja već je počela da traži posao. Rudnik nije dolazio u obzir, pošto mora da se brine o bebi, ali uspela je da pronade posao kao pralja kod nekih trgovaca u gradu. U četrnaestoj godini, Gejl je kao najstariji od četvoro dece postao zadužen za izdržavanje porodice. Već se prijavio za kocku, što im je obezbedilo oskudnu zalihu brašna i ulja u zamenu za dodatno prijavljivanje njegovog imena za izbor tributa. Povrh toga, još tada je bio umešan u postavljanju zamki. Međutim, to nije dovoljno za

izdržavanje petočlane porodice. Zato je Hejzel morala naporno da radi u perionici. Zimi su joj ruke bile tako crvene i ispucale da su krvarile pri najblažem dodiru. To bi se i dalje dešavalo da joj moja majka nije napravila melem. Međutim, Gejl i Hejzel su odlučili da se drugi dečaci, dvanaestogodišnji Rori i desetogodišnji Vik, kao ni četvorogodišnja Posi, nikada neće prijavljivati za kocku.

Hejzel se nasmešila kada je ugledala divljač. Uzela je dabra za rep da proveri koliko je težak. „Paprikaš će biti odličan.“ Za razliku od Gejla, ona naš lovački sporazum ne smatra problematičnim.

„I krzno je dobro“, kažem. Ugodno mi je ovde sa Hejzel, dok odmeravamo vrednost plena kao i obično. Sipa mi šolju biljnog čaja koju sam obuhvatila dlanovima. „Znaš, kada se vratim sa turneje, mislila sam da počnem da vodim Rorija sa sobom u šumu. Posle škole. Da ga naučim da koristi luk i strele.“

Hejzel klima glavom. „To bi bilo dobro. Gejlu je to palo na pamet, ali on je slobodan samo nedeljom. Mislim da taj dan voli da sačuva za tebe.“

Nisam uspela da sprečim crvenilo koje mi je zapalilo obraze. Budalasto, zaista. Slabo ko me poznaje tako dobro kao Hejzel. Zna koliko smo Gejl i ja bliski. Sigurna sam da mnogi ljudi pretpostavljaju da ćemo se jednog dana venčati, mada ja o tome nikada nisam razmišljala. Ali, to je bilo pre Igara. Pre nego što je moj kolega tribut, Pita Melark, objavio da je ludo zaljubljen u mene. Naša romansa je bila ključna za preživljavanje u areni. Samo što za Pitu to nije bila strategija. Nisam sigurna šta je značila za mene. Sada znam da je za Gejla sve to bilo užasno bolno. Steže me u grudima kada razmišljam o tome da ćemo tokom Povedničke turneje, Pita i ja morati ponovo da se pretvaramo da smo zaljubljen par.

Na brzinu pijem čaj, mada je suviše vruć i ustajem od stola. „Moram da krenem. Treba da se pripremim za kamere.“

Hejzel me grli. „Uživaj u hrani.“

„Naravno“, kažem.

Sledeća stanica mi je Hob, gde sam uvek obavljala najveći deo trgovine. Hob je pre mnogo godina bio skladište za ugalj, ali kada je napušteno, postalo je sastajalište za ilegalne trgovce i pretvorilo se u veoma razvijeno crno tržište. Pošto privlači kriminalne elemente, onda i ja tu pripadam. Lov u šumi koja okružuje Distrikt dvanaest predstavlja kršenje bar desetak zakona i kažnjivo je smrću.

Mada oni to nikada ne spominju, dugujem mnogo toga ljudima koji rade u Hobu. Gejl mi je rekao da je Masna Sej, starica koja prodaje supu, započela sakupljanje novca za sponzorstvo za Pitu u mene tokom Igara. To je u početku bilo vezano samo za Hob, ali mnogi ljudi su čuli šta se dešava i odlučili da daju prilog. Ne znam kolika je suma u pitanju. Cena bilo kojeg poklona u areni je prekomerna. Međutim, možda me je upravo ta suma spasla od smrti.

Još mi je čudno što otvaram vrata Hoba sa praznom torbom u rukama, bez ičega za razmenu i osećam na kuku težinu džepa punog novčića. Trudim se da obiđem što više štandova i kupim kafu, zemičke, jaja, pređu i ulje. Na kraju kupujem i tri flaše bele tečnosti od jednoruke žene po imenu Riper. Doživela je nesreću u rudniku i bila dovoljno pametna da smisli način da preživi.

Tečnost nije za moju porodicu, već za Hejmiča, mog i Pitinog mentora sa proteklih Igara. Jeste nasilan i uglavnom pijan, ali odradio je svoj posao – mnogo više od svog posla – pošto je prvi put u istoriji, dvoje tributa pobedilo. Bez obzira na to kako se ponaša, i njemu dugujem. Zauvek. Kupila sam belu tečnost zato što mu je nestalo pića pre dve nedelje, i nije ga bilo na prodaju. Imao je krizu, tresao se i vrištao na nevidljive spodobе koje je samo on video. Uplašio je Prim na smrt i iskreno, nije mi lako da ga gledam takvog. Od tada sam počela da pravim zalihu, za slučaj da opet bude nestašica.

Krej, naš glavni mirovnjak, namrštio se kada me ugledao sa bocama. On je stariji čovek sa par pramenova srebrnkaste kose začesljanih preko sjajnog crvenog lica. „To je prejako za tebe, devojčice.“

Ako iko to zna, on zna. Osim Hejmiča, Krej pije više od svih ljudi koje poznajem.

„Hm, moja majka ga koristi u lekovite svrhe“, kaŕem ravnodušno.

„Pa, ta stvar će ubiti skoro sve što mrda“, odvratio je i dobacio novčić za flašu.

Kada stiŕem do štanda Masne Sej, sedam i naručujem supu, neku vrstu mešavine tikve i pasulja. Dok jedem prilazi mirovnjak po imenu Darijus i kupuje porciju. Što se kriminalističke sluŕbe tiče, on mi je omiljen mirovnjak. Nikada se ne razmeće, uvek je raspoloŕen za šalu. Verovatno ima preko dvadeset godina, ali ne deluje starije od mene. Ima nešto u njegovom osmehu i crvenoj nakostrešenoj kosi što mu daje dečaćki izgled.

„Zar ne treba da budeš u vozu?“ pita me.

„Pokupiće me u podne“, odgovaram.

„Zar ne treba da izgledaš bolje?“ glasno šapuće. Ne mogu da se ne nasmejem, uprkos lošem raspoloŕenju. „Moŕda si mogla da staviš neku traku u kosu ili nešto slično?“ Blago me udara po pletenici, a ja mu guram ruku.

„Ne brini. Kada završe sa mnom, nećeš me prepoznati“, kaŕem.

„Dobro je“, kaŕe on. „Pokaŕžite malo ponosa prema svom distriktu za promenu, gospođice Everdin. Šta mislite o tome?“ Klima glavom Masnoj Sej glumeći neodobranje i vraća se svojim prijateljima.

„Vrati mi činiju kada završiš“, dovikuje Masna Sej za njim, ali pošto se smeje, njen povik ne zvuči naročito strogo. „Hoće li te Gejl ispratiti?“ pita me.

„Ne, nije na listi“, kaŕem. „Videću ga u nedelju.“

„Mislim da bi morao da bude na listi, pošto ti je rođak i sve to“, kaŕe suvo.

To je samo još jedna laŕ koju je Kapitol osmislio. Kada smo se Pita i ja našli među poslednjih osam tributa u Igrama gladi, poslali su novinare da urade priče o nama. Kada su se raspitivali za moje prijatelje, svi su ih uputili na Gejla. Ali, nije im odgovaralo, uz romansu koja se odvijala u areni, da moj najbolji prijatelj bude Gejl.

Suviše je zgodan, suviše muževan i suviše nevoljan da se smeši pred kamerama. Međutim, prilično ličimo jedno na drugo. Imamo takozvani šav izgled. Tamnu, ravnu kosu, maslinast ten, sive oči. Zato ga je neki genije proglasio mojim rođakom. Nisam znala za to dok nismo praktično već bili kod kuće, na platformi železničke stanice i čula svoju majku kako izgovara sledeću rečenicu, „Tvoji rođaci jedva čekaju da te vide!“ Okrenula sam se i ugledala Gejla, Hejzel i decu kako me čekaju. Šta sam mogla?

Masna Sej zna da nismo rođaci, ali čak i ljudi koji nas znaju go-dinama kao da su zaboravili na to.

„Ne mogu da dočekam da se cela stvar završi“, šapućem.

„Znam“, kaže Masna Sej. „Ali, moraš ovo da odradiš da bi se sve završilo. Nemoj da zakasniš.“

Dok idem ka Pobedničkom selu, počinje da pada sneg. Selo se nalazi na osamsto metara od centra grada, ali deluje kao potpuno drugi svet. To je odvojena zajednica izgrađena usred prelepog zelenila prošaranog cvetnim žbunovima. Ima dvanaest kuća od kojih je svaka deset puta veća od mog rodnog doma. Devet kuća je prazno, kao i uvek. U tri živimo Hejmič, Pita i ja.

Kuće u kojima živimo Pita i ja odišu životom. Prozori su osvetljeni, dim izlazi iz dimnjaka, šareno obojena kukuruzovina zakačena je za ulazna vrata, kao ukras zbog predstojećeg Festivala žetve. Međutim, Hejmičeva kuća, uprkos brizi koju ljudi iz održavanja ulažu, odaje utisak zapuštenosti. Pripremila sam se pred njegovim vratima, znajući da će unutra biti užasno, a zatim ih otvorila.

Nos mi se istog trenutka nabrao od gađenja. Hejmič odbija da mu drugi čiste kuću, ali lično veoma loše obavlja taj posao. Tokom godina, miris pića i povraćke, kivanog kupusa i zagorelog mesa, neoprane odeće i mišjeg izmeta stvorio je smrad zbog kojeg su mi pošle suze na oči. Gacam kroz razbacane omote, slomljene čaše i kosti, do mesta na kojem znam da ću ga pronaći. Sedi za kuhinjskim stolom raširenih ruku, sa glavom u lokvi tečnosti i hrče sve u šesnaest.

Drmusam mu rame. „Ustaj!“ kažem glasno, pošto sam naučila da ne postoji nežan način za buđenje Hejmiča. Na trenutak prestaje da hrče, kako da razmišlja, a zatim nastavlja. Guram ga jače. „Ustaj, Hejmiču. Danas je turneja!“ Otvoram prozor, udišući duboko čist vazduh. Prebiram nogama po đubretu na podu, pronalazim džezvu za kafu od kalaja i sipam vodu iz česme. Šporet nije potpuno ugašen. Uspevam da podstaknem par komada užarenog ugljevlja. Sipam nešto mlevene kafe u džezvu, dovoljno da tečnost bude gusta i jaka, a zatim je stavljam na šporet da provri.

Hejmič je i dalje potpuno nepokretan. Pošto ništa drugo nije upalilo, punim lavor ledenom vodom, polivam ga po glavi i skačem u stranu. Iz usta mu se olima grleni životinjski krik. Skače, šutira stolicu tri metra iza sebe i zamahuje nožem. Zaboravila sam da uvek spava sa nožem u jednoj ruci. Trebalo je da mu ga iščeprkam iz prstiju, ali razmišljala sam o drugim stvarima. Bljujući psovke, zamahuje još par puta pre nego što će se probuditi. Zatim briše lice rukavom i okreće se ka prozoru na kojem sedim, za slučaj da moram brzo da zbrišem.

„Šta radiš?“ pita.

„Zamolio si mi da te probudim pre nego što stignu kamere“, odgovaram.

„Šta?“

„To je tvoja ideja“, insistiram.

Izgleda da se prisetio. „Zašto sam mokar?“

„Nisam uspela da te probudim drmusanjem“, kažem. „Slušaj, ako si hteo nežnost, trebalo je da zamoliš Pitu.“

„Šta da me zamoli?“ Zvuk njegovog glasa stvara u mom stomaku čvor neprijatnih emocija poput krivice, tuge i straha. I čežnje. Valjalo bi da priznam da i to osećanje postoji, ali ima suviše jaku konkurenciju da bi ikada moglo da prevagne.

Gledam Pitu dok prilazi stolu. Sunčeva svetlost sa prozora zasvetlucala je preko pahuljica na njegovoj plavoj kosu. Deluje snažno i zdravo, toliko drugačije od bolesnog, izgladnelog dečaka kojeg se

sećam iz arene. Jedva se primećuje da hramlje. Polaze veknu svežeg hleba na sto i pruža ruku Hejmiću.

„Zamolio sam te da me probudiš, a ne da mi navučesh upalu pluća“, kaže Hejmič, spuštajući nož. Svlači prljavu košulju i ostaje u podjednako mokroj potkošulji, a zatim kreće da se trlja suvim delom.

Pita se smeje i potapa Hejmičev nož u belu tečnost iz boce koju je pronašao na podu. Obrisa o sečivo o majicu i isekao hleb. Pita nam svima obezbeđuje sveže pecivo. Ja lovim. On peče pecivo. Hejmič pije. Svi imamo zanimaciju kojom se branimo od sećanja na ono što smo iskusili tokom Igara gladi. Prvi put me pogledao tek kada je dodao Hejmiću okrajak. „Jesi li za parče?“

„Ne, jela sam u Hobu“, kažem. „Ali, hvala ti.“

Glas ne zvuči kao moj. Tako sam zvanična. Kao i svaki put kada razgovaram sa Pitom otkako su kamere snimile naš srećan povratak kući, otkako smo se vratili svojim životima.

„Nema na čemu“, kruto odgovara.

Hejmič baca košulju na gomilu. „Brrr. Vas dvoje morate da otoplete odnose pre nešto što počne šou.“

U pravu je, naravno. Publika očekuje zaljubljeni par koji je osvojio Igre gladi. A ne dvoje ljudi koji jedva mogu jedno drugo da pogledaju u oči. Međutim, kažem samo „Okupaj se Hejmiću.“ Zatim skačem kroz prozor na zemlju i krećem preko travnjaka ka svojoj kući.

Sneg je počeo da se hvata. Ostavljam tragove stopala za sobom. Ispred vrata zastajem da očitim vlagu sa čizama pre nego što uđem. Majka je radila dan i noć da bi sve bilo savršeno kada stignu kamere. Nije pravo vreme za prljanje njenog savršeno uglaćanog poda. Jedva promaljam glavu unutra, a ona već stoji pred mene i pruža ruku da me zaustavi.

„Ne brini, skidam ih“, kažem, ostavivši cipele na otiraču.

Majka ispušta čudan, zadihani smeh i skida torbu punu zaliha sa mog ramena. „To je samo šou. Jesi li se lepo provela u šetnji?“

„U šetnji?“ Dobro zna da sam pola noći provela u šumi. Tada iza nje ugledam čoveka na vratima kuhinje. Krojeno odelo i hirurški savršene

crte lica odaju da je u pitanju čovek iz Kapitola. Nešto nije u redu. „Pre bih rekla da je klizanje u pitanju. Napolju je stvarno klizavo.“

„Neko je došao da te vidi“, kaže moja majka. Lice joj je bledo. Osećam da pokušava da sakrije zebnju.

„Mislila sam da dolaze tek u podne.“ Pretvaram se da ne pri mećujem u kakvom je stanju. „Da li je to Sina došao ranije da mi pomogne?“

„Ne, Ketnis, to je...“

„Ovuda, gospođice Everdin, molim vas“, kaže čovek, pokazujući ka hodniku. Čudno je kada vas sprovode u sopstvenoj kući, ali znam da ne treba da komentarišem.

Uputila sam majci ohrabrujući osmeh preko ramena i krenula za njim. „Verovatno su u pitanju uputstva za turneju.“ Već su mi poslali gomilu uputstava o maršruti i protokolu po kojem se postupa u svakom distriktu. Međutim, dok koračam ka vratima kabineta, prostorije u koju do ovog trenutka nisam kročila, osećam kako mi se misli roje. *Ko je došao? Šta hoće? Zašto mi je majka tako bleđa?*

„Uđite“, kaže čovek iz Kapitola kada me je dopratio niz hodnik.

Pritiskam uglačanu kvaku i zakoračim unutra. Najpre osećam suprotstavljene mirise ruža i krvi. Sitni, sedokosi čovek, koji mi je iz nekog razloga neodređeno poznat, sedi i čita knjigu. Podiže prst kao da će reći „Samo trenutak“. Zatim se okreće i srce mi staje.

Zurim pravo u zmijolike oči predsednika Snoua.

U mojoj glavi, predsednik Snou je osoba koju viđamo ispred mermernih stubova između kojih vise ogromne zastave. Potresno je posmatrati ga okruženog običnim predmetima u sobi. Kao da je neko podigao poklopac šerpe i umesto paprikaša ugledao zmiju otrovnicu i sevanje otrovnog zuba.

Šta radi ovde? Sećam se drugih Pobedničkih turneja. Sećam se da su pobednički tributi uvek u prisustvu mentora i stilista. Ponekad se pojavi neki zvaničnik iz vlade. Međutim, nikada se ne pojavljuje predsednik Snou. On prisustvuje proslavi u Kapitolu. Tačka.

To što je doputovao čak iz svog grada, može da znači samo jedno. U ozbiljnoj sam nevolji. Ako sam ja u nevolji, u nevolji je i moja porodica. Prolazi mi jeza niz kičmu dok razmišljam o tome koliko su moja majka i sestra trenutno blizu čoveka koji me prezire. Koji će me uvek prezirati. Zato što sam nadmudrila sadističke Igre gladi, zbog čega je Kapitol ispao glup, a time je podrivena njegova moć i kontrola.

Samo sam pokušavala da održim sebe i Pitu u životu. Pobuna je bila usputna. Međutim, kada Kapitol objavi da samo jedan tribut može da preživi, a neko se usudi tome da prkosi, pretpostavljam da je to definicija pobune. Jedina odbrana mi je bila ludačka